

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Dopravní společnost Zlín-Otrokovice s.r.o.**, se sídlem Zlín, Podvesná XVII/3833, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčкова 502/42, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, č.j. 12103/14/5000-14505-711417,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 5. 2014, č.j. 12103/14/5000-14505-711417 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 12. 11. 2013, č.j. 1723839/13/3300-04702-704090, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta, se sídlem Brno, Bubeníčкова 502/42, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, č.j. 12103/14/5000-14505-711417, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 11. 2013, č.j. 1723839/13/3300-04702-704090, kterým byl žalobci vyměřen úrok z posečkané částky odvodu za porušení rozpočtové kázně. Odvod za porušení rozpočtové kázně byl žalobci vyměřen platebním výměrem správce daně ze dne 26. 1. 2012, č. 23/2012, č.j. 18258/12/303982704090, který byl potvrzen rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 10. 2012, č.j. 9126/12-1700-702696, které však bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 15. 5. 2014, č.j. 62 Af 106/2012-134, přičemž kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2015, č.j. 5 As 95/2014-46.

I. Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce s důrazem na sankční povahu odvodu za porušení rozpočtové kázně namítá, že žalovaný nerozhodoval podle stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v té době již bylo rozhodnutí žalovaného vydané v nalézacím řízení týkajícím se stanovení odvodu zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2014, č.j. 62 Af 106/2012-134. Žalovaný i přesto poté vydal rozhodnutí o úrocích za posečkání s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Učinil tak tedy v době, kdy již bylo pravomocné rozhodnutí o odvodu zrušeno.

Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a v rozporu s obsahem správního spisu. V této souvislosti žalobce též poukazuje na to, že s jeho odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal prostou negací. Žalobce akcentuje neexistenci právního titulu pro odvod za porušení rozpočtové kázně v době rozhodování žalovaného, což je vadou, která má podle žalobce za následek nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, ke které by soud musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí správce daně. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný uvádí, že se s argumentací uplatněnou v odvolání řádně vypořádal, neboť proti dílčím odvolacím námitkám postavil vlastní ucelenou argumentaci (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Dále argumentuje tak, že zrušení druhostupňového rozhodnutí ve věci stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně (rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 10. 2012, č.j. 9126/12-1700-702696) zdejším soudem nemá vliv na

prvostupňové rozhodnutí správce daně, neboť výše stanoveného odvodu nebyla v dané době změněna a odvod podle žalovaného zrušen nebyl.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a své procesní stanovisko během řízení před soudem taktéž nezměnil.

III. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu se daní pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona.

Podle § 2 odst. 4 daňového řádu zahrnuje daň podle odstavce 3 rovněž daňový odpočet, daňovou ztrátu nebo jiný způsob zdanění a příslušenství daně.

Podle § 2 odst. 5 daňového řádu se příslušenstvím daně rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.

Podle § 103 odst. 1 daňového řádu je rozhodnutí, které je účinné a proti kterému se nelze odvolat, v právní moci.

Podle § 134 odst. 3 písm. b) daňového řádu se daňové řízení skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely tohoto zákona rozumí řízení při placení daní o posečkaní daně a rozložení její úhrady na splátky (bod 1.), o zajištění daně (bod 2.), exekucí (bod 3.) a o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 až 3 (bod 4.).

Podle § 157 odst. 2 daňového řádu vzniká za dobu posečkaní daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z posečkané částky, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

Podle § 157 odst. 3 daňového řádu vydá správce daně o předpisu úroku z posečkané částky za dobu posečkání platební výměr bezodkladně po skončení posečkání. Úrok z posečkané částky se nepředepíše, nepřesahuje-li 100 Kč.

Pokud jde o odvod za porušení rozpočtové kázně žalobcem, proti jeho vyměření žalobce brojil žalobou, které soud vyhověl a rozsudkem ze dne 15. 5. 2014, č.j. 62 Af 106/2012-134, zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 10. 2012, č.j. 9126/12-1700-702696, kterým byl potvrzen platební výměr, kterým byl odvod za porušení rozpočtové kázně stanoven. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2014, č.j. 62 Af 106/2012-134, nabyl právní moci dne 20. 5. 2014. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2015, č.j. 5 As 95/2014-46, kasační stížnost žalovaného zamítl. Tyto skutečnosti jsou zdejšímu soudu známy z jeho úřední činnosti, a proto k nim nebylo třeba provádět dokazování. Současné jsou tyto skutečnosti známy oběma účastníkům řízení.

Žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí správce daně, kterým byl předepsán úrok z posečkání ve smyslu § 157 odst. 3 daňového řádu, bylo vydáno dne 22. 5. 2014, tedy již v době, kdy bylo zrušeno pravomocné rozhodnutí ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně zdejším soudem. Žalobce namítá, že k této skutečnosti měl žalovaný přihlédnout z úřední povinnosti.

Zdejší soud zdůrazňuje, že daní je i peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle daňového řádu. Podle § 44a odst. 9 věty první a druhé zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále územní finanční orgány podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. Odvod za porušení rozpočtové kázně ve smyslu výše citovaného ustanovení je tedy daní ve smyslu daňového řádu (§ 2 odst. 3 písm. b/ daňového řádu).

Pokud jde o příslušenství daně, to sleduje osud daně samotné (§ 2 odst. 5 daňového řádu). Příslušenstvím daně jsou mimo jiné úroky, jsou-li ukládány podle daňového řádu. Tuto podmínku splňuje i úrok z posečkání s úhradou odvodu za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 157 daňového řádu. S ohledem na to, že postup při správě příslušenství daně sleduje osud samotné daně, zrušením rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti tak zaniká i povinnost daňového subjektu uhradit správcem daně předepsaný úrok.

Pokud poté, co došlo k předepsání úroku z posečkané částky podle § 157 odst. 3 daňového řádu, bylo rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti platebnímu výměru o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně zrušeno, byl žalovaný povinen tuto skutečnost zohlednit. V době vydání žalobou napadeného

rozhodnutí již neexistovalo pravomocné správní rozhodnutí, jež by ukládalo žalobci daňovou povinnost, tedy povinnost k odvodu za porušení rozpočtové kázně. Zároveň se nepochybně jedná o skutečnost, která musela být žalovanému známa z úřední činnosti, neboť mu byl rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2014, č.j. 62 Af 106/2012-134, doručen dne 20. 5. 2014. Ostatně k této skutečnosti by byl povinen z úřední povinnosti přihlédnout i zdejší soud. „*Dokazovat (...) není třeba skutečnosti, které jsou soudu známy z jeho činnosti (§ 121 o. s. ř., § 64 s. ř. s.). Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí na penále, zjistil (...), že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č.j. 2 Afs 30/2007-68).

Žalovaný tak pochybil, pokud prvostupňové rozhodnutí správce daně pro nedostatek skutkových důvodů nezrušil, neboť není-li pravomocně stanovena samotná daňová povinnost (povinnost k peněžitému plnění), nemůže existovat příslušenství, které je s ní spojeno a sleduje její osud.

Rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správce daně tak v soudním přezkumu neobstojí, a to pro nedostatek skutkových důvodů. Proto soud jak žalobou napadené rozhodnutí, tak prvostupňové rozhodnutí správce daně podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudní poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč společně s náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částkou 1 428 Kč jako částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 11 228 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu